

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 89.985 van 3 oktober 2000
in de zaak A. 91.730/IX-2366.**

In zake : de NV REDERIJ NOORDPAS,
die woonplaats kiest bij
advocaat G. VANQUATHEM,
kantoor houdende te KNOKKE-HEIST,
Invalidenlaan 14

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Landbouw en Middenstand.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de
NV REDERIJ NOORDPAS op 11 mei 2000 heeft ingediend om de
schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de in
een brief van 28 april 2000 neergelegde beslissing
waarbij de minister van Landbouw haar mededeelt dat :

- zij voor haar vaarttuig Z.198 gedurende de periode van
1 juli 1999 tot en met 31 december 1999 niet voldaan
heeft aan de voorwaarden van het koninklijk besluit
van 3 februari 1999 noch aan de bepalingen vervat in
de brief van 22 december 1999;
- zij haar visvergunning op 29 mei 2000 dient in te
leveren bij de dienst Zeevisserij wegens effectieve
schorsing van 44 opeenvolgende dagen;
- het voormelde vaarttuig in 2000 maximaal 241 vaartdagen
mag realiseren waarvan maximaal 199 in de Noordzee;

Gezien het op 15 mei 2000 ingediende
verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de
vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur
W. WEYMEERSCH;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 3 juli 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 september
2000;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter
J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
K. CROONEN, die loco advocaat G. VANQUATHEM verschijnt
voor de verzoekende partij, en van advocaat
Y. VASTERSAVENDTS, die loco advocaat A. VASTERSAVENDTS
verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur
W. WEYMEERSCH;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI,
hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak
kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. De artikelen 15 en 17 van het koninklijk
besluit van 21 juni 1994 tot het instellen van een
visvergunning en houdende tijdelijke maatregelen voor de
uitvoering van de communautaire regeling voor de
instandhouding en het beheer van de visbestanden bepalen
dat de visvergunning vervalt wanneer het betrokken
vissersvaartuig niet minstens 3 maal in de 6 maanden in

een Belgische haven aanloopt en er dan minstens 24 uur verblijft, dat voor elk afgelopen kalenderjaar de eigenaar van een vissersvaartuig waarvoor een visvergunning werd afgegeven, moet aantonen dat het vissersvaartuig een daadwerkelijke economische band met de Belgische kuststreek heeft, voor zover die band slechts de relatie tussen de visserij-activiteiten van dat vissersvaartuig en de van de visserij afhankelijke bevolkingsgroepen en de aanverwante industrieën betreft, welke daadwerkelijke economische band inzonderheid verzekerd wordt wanneer in het afgelopen kalenderjaar ten minste 50 % van de bemanning aangemonsterd werd uit personen die in de regio langs de Belgische kust wonen en er effectief verblijven of wanneer ten minste 50 % van de jaarlijkse visvangst van het afgelopen kalenderjaar door het vissersvaartuig in de havens langs de Belgische kust aangeland werd en een substantieel deel van deze aanlandingen in de lokale visafslagen te koop werden aangeboden of voor elke combinatie van de genoemde criteria op voorwaarde dat de rekenkundige som van de afzonderlijke percentages ten minste 50 % bedraagt, dat wanneer de eigenaar van een vissersvaartuig een beroep wil doen op andere criteria dan deze hiervoren vermeld, hij dan volgens bepaalde modaliteiten de door hem aangevoerde criteria kan voorleggen aan de minister die de landbouw onder zijn bevoegdheid heeft, die dan beoordeelt of die voorgestelde criteria van aard zijn om een daadwerkelijke economische band te verzekeren tussen de visserij-activiteiten van dat vissersvaartuig en de van de visserij afhankelijke bevolkingsgroepen en de aanverwante industrieën van de lidstaat België. Wanneer de eigenaar van een vissersvaartuig een beroep wil doen op dergelijke andere criteria of op een combinatie van criteria, kan de minister de rekenkundige som van de afzonderlijke percentages van de criteria verhogen boven de 50 % en dit onder meer naarmate het aantal criteria toeneemt, teneinde de daadwerkelijke economische band te verwezenlijken. Wanneer de minister concludeert dat de aange-

brachte bewijsstukken de bedoelde daadwerkelijke economische band niet of slechts gedeeltelijk aantonen, schorst hij de visvergunning van het betrokken vissersvaartuig. De duur van deze schorsing is proportioneel met het ontbrekende gedeelte van de daadwerkelijke economische band, zijnde het relatieve niet bewezen gedeelte van de te bewijzen doelstelling in termen van de rekenkundige som van de voorgeschreven percentages en is gelijk aan het aantal vaartdagen dat gepresteerd werd gedurende het afgelopen kalenderjaar vermenigvuldigd met het relatieve niet bewezen gedeelte. Het maximum aantal toegelaten vaartdagen van het lopende kalenderjaar wordt verminderd met de duur van de schorsing. De duur van de schorsing van de visvergunning bestaat uit een aantal opeenvolgende dagen en treedt in werking dertig dagen volgend op de dag van de mededeling bij aangetekend schrijven van de beslissing aan de eigenaar van het vissersvaartuig. Een verzoek tot heroverweging van de beslissingen bedoeld in onder meer artikel 15, §§ 2, 3 en 4, kan, luidens artikel 17, bij de minister worden ingediend bij aangetekend schrijven binnen dertig dagen vanaf de mededeling van de beslissing.

1.2. Verzoekster is eigenares van het vissersvaartuig "Kees Korf" (Z.198). Met het oog op het bewijzen van een daadwerkelijke economische band met België stelt verzoekster overeenkomstig artikel 15, § 4, van bovenvermeld koninklijk besluit, op 27 maart 1999 aan de verwerende partij de volgende in aanmerking te nemen criteria voor :

- 5 % werkelijke verkopen van vis in een Belgische veiling, zonder dat het schip effectief in een Belgische haven dient te komen , en
- 55 % aankoop van vismaterialen, goederen en diensten e.d. in de Vlaamse kuststreek, en
- 2 aanlandingen per jaar in een Belgische haven.

Met een brief van 29 maart 1999 worden deze voorstellen als volgt gewijzigd :

- 50 % van de bemanningsleden aanwerven in de Belgische kuststreek, of
- 50 % aankoop van vismaterialen, goederen en diensten e.d. in de Vlaamse kuststreek en 10 % van de totale waarde van de gevangen vis verkopen in een Belgische visafslag zonder dat het schip effectief in een Belgische haven dient te komen, en tweemaal per jaar een Belgische haven aandoen, of
- 25 % van de totale waarde van vis verkopen in een Belgische veiling, 25 % aankopen in België en 2 aanlandingen per jaar in een Belgische haven.

1.3. Met een brief van 30 juni 1999 wijst de verwerende partij op de verplichtingen voorgeschreven door artikel 15 van het koninklijk besluit van 21 juni 1994 en stelt zij, rekening houdende met het gedane voorstel, voor :

- aanlanding van ten minste 50 % van de jaarlijkse visvangst in Belgische havens, waarvan 67 % substantieel aandeel, of 33,5 % dat te koop moet worden aangeboden in de lokale visafslagen van de Belgische kust,
- de besomming in de lokale visafslagen moet ten minste de helft van de totale jaarbesomming bedragen en ten hoogste de helft van de aankoop van vismateriaal, goederen en diensten in bedrijven langs de Belgische kust komt in aanmerking als compensatie voor het niet bereiken van de helft van de totale jaarbesomming,
- er moet minstens driemaal in de zes maanden een Belgische haven worden aangedaan.

1.4. Overeenkomstig artikel 17 van het koninklijk besluit van 21 juni 1994 dient verzoekster met een ter post aangetekende brief van 13 juli 1999 een verzoek tot heroverweging in, waaraan zij herinnert op 23 augustus en 24 september 1999.

1.5. Met een brief van 22 december 1999 antwoordt de verwerende partij op meer gedetailleerde wijze dat

het gedane voorstel ontoereikend is en dat verzoekster zich blootstelt aan een schorsing van haar vergunning gedurende 66 dagen. Tegen de in deze brief vervatte beslissing stelt verzoekster een annulatieberoep in.

1.6. Blijkbaar meldt verzoekster bij brief van 10 februari 2000 opnieuw de in aanmerking te nemen criteria welke aantonen dat aan de vereiste van de economische band is voldaan.

1.7. Hierop wordt de thans bestreden beslissing genomen. In haar nota stipt de verwerende partij aan dat verzoekster deze beslissing eveneens aanvecht voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

1.8. Overeenkomstig artikel 17 van het koninklijk besluit van 21 juni 1994 wordt met een ter post aangezekende brief van 8 mei 2000 namens verzoekster opnieuw een verzoek tot heroverweging ingediend.

1.9. In haar nota stelt de verwerende partij dat op basis van dit verzoek tot heroverweging wordt voorgesteld de schorsingsduur van verzoeksters visvergunning te verminderen van 44 dagen tot 26 dagen.

2. Over de gegrondheid van de vordering.

2.1. Overwegende dat luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen die de vernietiging van de aangevochten rechtshandeling kunnen verantwoorden worden aangevoerd en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van die handeling een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster in haar eerste, vijfde en achtste middel aanvoert dat de beperking van het aantal vaartdagen tot 199 in de Noordzee, buiten de schorsing van de vergunning voor 44 dagen, wat enkel tot een beperking tot 241 leidde, strijdig is met artikel 15, § 4, van het koninklijk besluit van 21 juni 1994, niet is gemotiveerd en het rechtszekerheidsbeginsel schendt;

2.2.1.1. Overwegende dat in verband met het aantal vaartdagen artikel 15, § 4, vierde en vijfde lid, van het koninklijk besluit van 21 juni 1994 het volgende bepaalt :

"De Minister die de landbouw onder zijn bevoegdheid heeft, beslist vóór 1 mei 2000 of de aangebrachte bewijsstukken de bedoelde daadwerkelijke economische band verzekeren en schorst de visvergunning van het betrokken vissersvaartuig wanneer deze band niet of slechts gedeeltelijk kan aangetoond worden. De duur van deze schorsing is proportioneel met het ontbrekende gedeelte van de daadwerkelijke economische band, zijnde het relatieve niet bewezen gedeelte van de te bewijzen doelstelling in termen van de rekenkundige som van de percentages bedoeld in § 2, lid 2 en 5, en is gelijk aan het aantal vaartdagen dat gepresteerd werd gedurende de periode van 1 juli tot en met 31 december 1999 vermenigvuldigd met het relatieve niet bewezen gedeelte. Het maximum aantal toegelaten vaartdagen van het lopende kalenderjaar wordt verminderd met de duur van de schorsing.

De duur van de schorsing van de visvergunning bestaat uit een aantal opeenvolgende dagen en treedt in werking dertig dagen volgend op de dag van de mededeling bij aangetekend schrijven van de beslissing aan de eigenaar van het vissersvaartuig.";

2.2.1.2. Overwegende dat teneinde te bepalen welke het maximaal aantal toegelaten vaartdagen is na vermindering met de duur van de schorsing - waartoe wordt overgegaan in toepassing van het zoëven aangehaalde artikel 15, § 4, vierde lid, laatste zin - eerst moet worden vastgesteld welke het maximaal aantal toegelaten vaartdagen is; dat zulks geregeld wordt door artikel 17 van het ministerieel besluit van 16 december 1999

houdende tijdelijke aanvullende maatregelen tot het behoud van de visbestanden in zee, genomen in uitvoering van het koninklijk besluit van 21 juni 1994; dat volgens die bepaling het in de loop van het jaar 2000 verboden is voor alle vissersvaartuigen om per viermaandelijke periode meer dan 95 vaartdagen te realiseren, hetgeen een absoluut jaarlijks maximum van 285 oplevert; dat het bovendien verboden is om met een vissersvaartuig dat volgens de "Officiële lijst der Belgische vissersvaartuigen 2000" is uitgerust met de boomkor meer dan 235 vaartdagen te realiseren in de Ices-gebieden II en IV (Noordzee en Schelde-estuarium);

2.2.1.3. Overwegende dat de bestreden beslissing zodoende het maximum aantal vaartdagen voor alle Ices-gebieden ingevolge de schorsing heeft verminderd met de duur van de schorsing van de visvergunning, dat wil zeggen van 285 tot 241; dat ze deze vermindering dan proportioneel heeft omgerekend voor wat specifiek de Noordzee betreft en deze beperkt heeft tot 36 dagen, zulks in verhouding tot het maximaal aantal toegelaten vaartdagen in dat gebied, namelijk 235;

2.2.1.4. Overwegende dat verzoekster geenszins aantoonde dat de minister van Landbouw niet bevoegd was om een deel van de schorsing toe te rekenen op de Noordzee; dat deze minister immers op grond van artikel 18 van het voornoemde koninklijk besluit vermocht het aantal vaartdagen tijdelijk te beperken op één of meer visbestanden; dat die toerekening op de Noordzeebestanden in de bijlage bij de bestreden beslissing wordt verklaard; dat verzoekster niet uiteenzet waarin de miskenning van het rechtszekerheidsbeginsel bestaat; dat het eerste, vijfde en achtste middel niet ernstig zijn;

2.2.2. Overwegende dat verzoekster in haar tweede en derde middel de schending aanvoert van de artikelen

29, 30 en 81, lid 1, van het EG-verdrag; dat zij betoogt dat de verplichting ten minste 50 pct. van de vangst in Belgische havens aan te landen of ten minste 33,5 pct. ervan in een Belgische visafslag aan te bieden -nu aan het vereiste van 50 pct. Belgische bemanning aan te monstereen niet kan worden voldaan- erop neerkomt dat goederen welke overeenkomstig de definitie van artikel 4, lid 1, van de verordening EEG nr. 802/68 van 27 juni 1968, van Belgische oorsprong zijn, niet kunnen worden uitgevoerd naar andere lidstaten van de Europese Unie, wat verboden is door artikel 29 van het EG-verdrag; dat die verplichting volgens haar ook strijdig is met artikel 81, lid 1, van het EG-verdrag, hetwelk alle belemmeringen van de mededinging binnen de Europese Unie verbiedt;

2.2.2.1. Overwegende dat artikel 29 van het EG-verdrag kwantitatieve uitvoerbeperkingen en maatregelen van gelijke werking verbiedt; dat artikel 30 bepaalde uitzonderingen hierop mogelijk maakt; dat artikel 81, lid 1, van dat verdrag overeenkomsten tussen ondernemingen, besluiten van ondernemingsverenigingen en onderling afgestemde feitelijke gedragingen welke de handel tussen de lidstaten ongunstig beïnvloeden en de mededinging belemmeren verbiedt;

2.2.2.2. Overwegende dat de regeling op grond waarvan de bestreden maatregel genomen werd, gesteund is op het Europees gemeenschappelijk visserijbeleid, hetwelk de instandhouding en het beheer van de visbestanden en het ecosysteem betreft en voorts rekening houdt met de economische en sociale situatie van de visserij enerzijds en het belang van de consumenten anderzijds; dat het koninklijk besluit van 21 juni 1994 wat dat betreft in zijn aanhef verwijst naar verordening EEG nr. 3760/92 van de Raad van 20 december 1992 tot invoering van een communautaire regeling voor de visserij en de aquacultuur, welke zelf in haar aanhef verwijst naar artikel 43

van het EG-verdrag, dat betrekking heeft op het gemeenschappelijk landbouwbeleid; dat verzoekster niet aan-toont of zelfs beweert dat de Belgische regeling met die Europese regeling strijdig is, nog minder dat de genoemde verordening strijdig zou zijn met de door haar aangehaalde artikelen van het EG-verdrag of met artikel 43 ervan; dat, voor zover het juist is dat, zoals verzoekster stelt, de regeling van het koninklijk besluit van 21 juni 1994 een gedeeltelijk uitvoerverbod inhoudt, die regeling alsmede verordening EEG nr. 3760/92 blijkbaar gerechtvaardigd kan worden door een andere bepaling van het EG-verdrag die een meer specifieke, van artikel 30 van dat verdrag afwijkende regeling inhoudt;

2.2.2.3. Overwegende dat artikel 81, lid 1, van het EG-verdrag overeenkomsten en gedragingen welke de concurrentie beperken - zg. kartels - verbiedt en uitsluitend de ondernemingen viseert; dat het als zodanig dan ook niet van toepassing is op reglementeringen van de lidstaten waardoor de concurrentie of de uitvoer zou worden beperkt; dat het tweede en het derde middel niet ernstig zijn;

2.2.3. Overwegende dat verzoekster in een vierde middel de schending aanvoert van de artikelen 8, lid 1, en 14, lid 1, van verordening EEG nr. 2847/93 van de Raad van 12 oktober 1993; dat zij onder verwijzing naar het arrest in de zaak JADEROW (C-216/87 van 14 december 1989) van het Europees Hof van Justitie aanvoert dat het quotasysteem zelf uitdrukkelijk het recht erkent dat een vissersvaartuig zijn vangsten in een andere lidstaat dan zijn vlagstaat en zelfs rechtstreeks in derde landen aan land mag brengen alsook deze mag overladen in een haven of in de wateren die onder de jurisdictie van een dergelijke andere lidstaat vallen; dat volgens haar de door de bestreden beslissing opgelegde de facto aanlandingsverplichting met zich brengt dat zij haar visvangst

tegen niet-competitieve prijzen moet aanbieden; dat zij hieraan toevoegt dat, mede gezien de bijkomende beperking om maximaal één derde van de jaarlijkse kosten voor de aankoop van vismateriaal, goederen en diensten gedaan in bedrijven gevestigd langs de Belgische kust, in te kunnen brengen ter compensatie voor het niet bereiken van de helft van de totale jaarbesomming van het vaartuig, het voor haar volstrekt onmogelijk is om via dat derde criterium aan het vereiste van een daadwerkelijke economische band te voldoen en zij ertoe verplicht is minstens een substantieel deel van haar vangst in een Belgische haven aan te landen, wat aantoont dat de ministeriële beslissing van 28 april 2000 een de facto aanlandingsverplichting inhoudt;

2.2.3.1. Overwegende dat de EG-verordening waarvan verzoekster de schending aanvoert een controleregeling voor het gemeenschappelijk visserijbeleid invoert; dat de door verzoekster geschonden geachte bepalingen, die deel uitmaken van titel II "Controle op de vangsten", als volgt luiden :

"Artikel 8

1. De kapitein van een vissersvaartuig uit de Gemeenschap met een totale lengte van 10 meter of meer, of zijn gemachtigde, dient telkens na een visreis binnen 48 uur na de aanvoer een aangifte in bij de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat waar de aanvoer plaatsvindt. De kapitein is verantwoordelijk voor de juistheid van de aangifte, waarop ten minste de hoeveelheden worden vermeld die van elke in artikel 6, lid 2, bedoelde soort zijn aangevoerd, alsmede de vangstplaats".

"Artikel 14

1. De Lid-Staten dragen er zorg voor dat alle aanvoer in een Lid-Staat als bedoeld in de artikelen 8, 9 en 10 wordt geregistreerd. Daartoe kunnen de Lid-Staten eisen dat de aanvoer de eerste keer via de veiling op de markt wordt gebracht.";

2.2.3.2. Overwegende dat de hiervoren overgeschreven bepalingen neutraal zijn ten opzichte van de verplichting een deel van de vangst in een haven van de vlag-

staat aan te landen; dat zij met andere woorden ook gelden indien verzoekster haar totale vangst in havens van een andere lidstaat aanlandt; dat weliswaar de verplichting tot aangifte en registratie van de vangsten de betrokken overheden, onder meer, in staat kan stellen na te gaan of de verplichting tot aanlanding van een bepaald percentage van de vangst in de vlagstaat wordt nageleefd, doch men niet inziet hoe daardoor de onregelmatigheid van die verplichting zelf aangetoond zou kunnen worden; dat het middel niet ernstig is;

2.2.4. Overwegende dat verzoekster in een zesde middel de schending aanvoert van artikel 7 van het decreet d'Allarde van 2-17 maart 1791; dat zij betoogt dat de bestreden beslissing inbreuk pleegt op de economische vrijheid, dit is de vrijheid van beroep en bedrijf en de vrijheid om het beroep uit te oefenen op de wijze die de betrokkene zelf verkiest, waarvan het beginsel opgenomen is in een regeling welke kracht van wet heeft en derhalve niet bij koninklijk besluit kan worden beperkt; dat zij daartoe wijst op de *de facto* aanlandingsverplichting en veilplicht welke volgens haar onevenredig zijn met het nagestreefde doel, te weten het verwezenlijken van een economische meerwaarde voor de Vlaamse kuststreek;

2.2.4.1. Overwegende dat de regeling van het koninklijk besluit van 21 juni 1994 zoals reeds gezegd berust op een supranationale rechtsnorm; dat die norm primeert op het ingeroepen decreet d'Allarde; dat wat de beperking van het aantal vaartdagen betreft en de aanlandingsplicht, kan worden verwezen naar de vorige middelen; dat het zesde middel niet ernstig is;

2.2.5. Overwegende dat verzoekster in een zevende middel machtsafwending aanvoert, stellende dat het niet de bedoeling is een economische meerwaarde voor de Vlaamse kuststreek te realiseren doch enkel de Neder-

landse reders uit de Belgische vloot weg te houden; dat zij daartoe verwijst naar een met redenen omklede motie van het Vlaams Parlement bij de beleidsnota "Landbouw" betreffende de visserij;

2.2.5.1. Overwegende dat het officieel door de bestreden maatregel nagestreefde oogmerk is dat de aan de onder Belgische vlag varende vissers toekomende visquota ook effectief aan de Belgische vloot en kuststreek ten goede komen; dat, a contrario, zulks betekent dat louter onder Belgische vlag varende boten zonder Belgische bemanning die op Belgische visquota vissen doch zich niet op Belgische bodem bevoorraden en geen vangsten in België aanlanden noch deze in Belgische afslagen laten veilen, met andere woorden geen echte band hebben met het land onder wiens vlag zij varen, geweerd worden; dat verzoekster niet aangetoond heeft dat die doelstelling strijdig is met het gemeenschappelijk visserijbeleid; dat wanneer het Vlaams Parlement, dat niet het federale beleid bepaalt, dan een motie stemt ertoe strekkend "blijvende inspanningen te leveren tegen de strategie van de Nederlandse rederijen die Belgische vissersvaartuigen opkopen en die tevens via aandeelhouderschap de visquota van de Vlaamse rederijen uithollen", daaruit niet kan worden afgeleid dat het Belgisch federaal beleid er uitsluitend of hoofdzakelijk op gericht is "de Nederlanders uit de Belgische vloot te halen"; dat het middel niet ernstig is;

2.3. Overwegende dat, nu geen enkel middel als ernstig kan worden beschouwd, aan een der voorwaarden van artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan en de vordering dient te worden verworpen, zonder dat het nodig is de opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie te onderzoeken,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie oktober 2000, door :

de H.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.